

Sygn. akt II CZ 137/16

## POSTANOWIENIE

Dnia 3 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk (przewodniczący)

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

SSN Karol Weitz

w sprawie ze skargi A.K.

o wznowienie postępowania zakończonego

prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w P.

z dnia 8 listopada 2012r., sygn. akt II Ca .../121 wydanym

w sprawie z wniosku A.M.

przy uczestnictwie K.K.

o rozgraniczenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 3 lutego 2017 r.,

zażalenia skarżącej A.K.

na postanowienie Sądu Okręgowego w P.

z dnia 26 lipca 2016 r., sygn. akt II Ca .../16,

**oddala zażalenie.**

## UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 26 lipca 2016 r. Sąd Okręgowy w P. odrzucił na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. skargę A.K. o wznowienie postępowania o rozgraniczenie, zakończonego prawomocnym postanowieniem tego Sądu z dnia 8 listopada 2012 r., jako nieopartą na ustawowej podstawie. W uzasadnieniu wyjaśnił, że skarżąca - która nie brała udziału w objętym skargą postępowaniu - nie wykazała, że orzeczenie w sprawie o rozgraniczenie narusza jej prawa materialne, ani że wystąpiła podstawa wznowieniowa z art. 401 pkt 2 k.p.c., ponieważ nie wiedziała o toczącym się postępowaniu rozgraniczeniowym i z tego powodu nie mogła wziąć w nim udziału, ani też, że zachowała termin do wniesienia skargi. Sąd Okręgowy ustalił, że postępowanie rozgraniczeniowe toczyło się z wniosku A.M. z udziałem syna skarżącej - K.K., a zeznania w jego toku składał także mąż wnioskodawczyni. Sąd Rejonowy w R. dokonał rozgraniczenia nieruchomości stanowiącej własność wnioskodawczyni (działka nr 35) i nieruchomości, której właścicielem jest uczestnik (działki nr 30 i 33) postanowieniem z dnia 30 maja 2012 r., a Sąd Okręgowy w P. postanowieniem z dnia 8 listopada 2012 r. oddalił apelację uczestnika K.K. od tego orzeczenia. W dniu 27 czerwca 2014 r. uczestnik K. K. złożył skargę o wznowienie tego postępowania, powołując się na odnalezienie nowego dowodu - aktu własności ziemi, z którego mógł wynikać odmienny przebieg granicy. Jego skarga została odrzucona przez Sąd Okręgowy w P. postanowieniem z dnia 15 września 2015 r. W tym samym dniu co uczestnik skargę o wznowienie postępowania złożyła także A. K., powołując tę samą podstawę wznowieniową z art. 403 § 2 k.p.c. - odnalezienie ok. miesiąc wcześniej aktu własności ziemi, w którym nie ma wzmianki o działce nr 33 lecz figuruje działka nr 69 i wyjaśniła, że jest zainteresowana prawidłowym rozstrzygnięciem sprawy, ponieważ jest córką pierwotnego właściciela gruntu. Sąd Okręgowy ustalił na podstawie jej wyjaśnień, że nigdy nie była właścicielką żadnej z rozgraniczanych działek, gdyż jej rodzice przekazali całe gospodarstwo bezpośrednio uczestnikowi.

Skarżąca A. K. zażaliła się na to postanowienie i domagała się jego uchylenia oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu. Zarzuciła błędne zastosowanie art. 401 § 2 k.p.c. w zw. z art. 524 § 2 i art. 13 § 2 k.p.c. przez wadliwe przyjęcie, że nie jest osobą zainteresowaną wynikiem sprawy, bez poczynienia w tym kierunku ustaleń i błędne zastosowanie art. 407 § 1 k.p.c. w zw. z art. 403 § 2 i art. 13 § 2 k.p.c. przez błędne przyjęcie, że skargę o wznowienie postępowania złożyła po terminie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

W wypadku, kiedy o wznowienie postępowania występuje osoba, która nie była jego uczestnikiem, zgodnie z art. 524 § 2 k.p.c. konieczne jest stwierdzenie, czy osoba ta jest zainteresowana w sprawie w rozumieniu art. 510 § 1 k.p.c., czy postanowienie kończące sprawę narusza jej prawa oraz czy zachodzi ustawowa podstawa wznowienia, za którą ustawodawca uznaje w tym wypadku pozbawienie możliwości działania, a więc podstawę z art. 401 pkt 2 k.p.c.

Skarżąca, jak słusznie przyjął Sąd Okręgowy, nie wykazała spełnienia żadnej z tych przesłanek. Wobec przyznania przez nią w toku wyjaśnień złożonych na rozprawie w dniu 29 grudnia 2014 r. i potwierdzonych wyjaśnieniami uczestnika, że nie jest i nigdy nie była właścicielką działki nr 33, której granicy z należącą do wnioskodawczyni działką nr 35 dotyczył spór rozgraniczeniowy, nie ma podstaw do przyjęcia, że jest osobą zainteresowaną, choćby pośrednio w rozstrzygnięciu tego sporu, a tym bardziej, że prawomocne postanowienie rozgraniczeniowe ingeruje w jej prawa. Podnoszone w zażaleniu argumenty, jakoby skarżąca była jednak w przeszłości współwłaścicielką działki nr 33 nie mają znaczenia, skoro rozgraniczenie odnosi się do aktualnego stanu prawnego, ten zaś wynika z zapisów w księgach wieczystych i wskazuje na prawo własności jej syna. Związek odnalezionego dokumentu, odnoszącego się do działki o innym numerze, z przedmiotem sprawy o rozgraniczenie i interesem prawnym skarżącej w jej rozstrzygnięciu nie został nawet uprawdopodobniony. Oznaczenie rozgraniczanych działek Sądy obu instancji ustaliły na podstawie aktualnych i wiążących zapisów ewidencji gruntów. Podzielić należy też stanowisko Sądu Okręgowego, że nie wystąpiły przesłanki z art. 401 pkt 2 k.p.c., ponieważ zaangażowanie

w sprawę osób najbliższych skarżącej czyni niewiarygodnym jej twierdzenia, że nie wiedziała o toczącym się postępowaniu i nie mogła do niego przystąpić. Zawarta w zażaleniu argumentacja, że rzutował na to jej stan psychiczny budzi istotne wątpliwości w świetle faktu, że skarżącą udała się do lekarza dopiero w dniu sporządzania zażalenia, a referowane przez nią objawy urojeniowe zostały przez niego odczytane jako niewykluczone działanie obronne w związku z wieloletnim konfliktem rozgraniczeniowym z sąsiadem.

W konsekwencji odrzucenie skargi o wznowienie postępowania przez Sąd Okręgowy zasługiwało na akceptację. Skarga ta była niedopuszczalna z powodu braku legitymacji skarżącej do jej wniesienia, a ponadto nie wystąpiła podstawa wznowienia, na której została oparta (pozbawienie możliwości działania) która ma decydujące znaczenie w wypadku wystąpienia ze skargą przez osobę nie uczestniczącą w postępowaniu, którego skarga ta dotyczy. W tych okolicznościach kwestia zachowania terminu 3-miesięcznego z art. 407 k.p.c. do wniesienia skargi opartej na podstawie z art. 401 pkt 2 k.p.c. staje się bezprzedmiotowa.

Z tych przyczyn zażalenie należało oddalić na podstawie art. 394<sup>1</sup> § 3 w zw. z art. 398<sup>14</sup> k.p.c.

kc

jw